

**TORTUGUES
CAMI
AVALL
JOHN
GREEN**

*Autor del
best-seller
No esta
escrit
a les
estrelles*

John Green

Tortugues camí avall

Traducció de Scheherezade Surià

Fanbooks

Títol original: *Turtles all the way down*

© John Green, 2017

© del disseny de la coberta: Sharon Bong i Cheryl Morris

© de la traducció: Scheherezade Surià, 2017

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: novembre del 2017

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.

ISBN: 978-84-16716-68-5

Dipòsit legal: B. 23.657-2017

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Al començament vaig pensar que podria ser fictici; passava els dies laborables en una institució pública al nord d'Indianapolis anomenada Institut White River, on havia de dinar a una hora determinada —entre les 12.37 i les 13.14 h— seguint unes forces molt superiors a mi que ni tan sols podia identificar. Si aquelles forces m'haguessin donat una altra hora de dinar o si els companys de taula que van ajudar a escriure el meu destí haguessin escollit un altre tema de conversa aquell dia de setembre, hauria viscut un altre final... o com a mínim una altra trama. Però començava a aprendre que la teva vida és la història que expliquen sobre tu, no la que tu expliques.

És clar que fingeixes ser-ne l'autor. Ho has de fer. Penses «ara decideixo anar a dinar», quan el timbre sona a les 12.37, però és el timbre el que ho decideix. Creus que ets el pintor, però ets el llenç.

A la cafeteria centenars de veus cridaven les unes pel damunt de les altres, de manera que la conversa esdevenia només un so, com la remor d'un riu sobre les pedres. Asseguda sota els cilindres fluorescents que llançaven una agressiva llum artificial, pensava en com ens crèiem els herois d'una mena d'epopeia personal, quan, de fet, érem organismes idèntics que poblàvem una sala enorme i sense finestres que feia tuf de desinfectant i de llard.

Menjava un entrepà de mantega de cacauet i mel, i bevia una Dr Pepper. Sincerament, trobo que el procés de mastegar plantes i animals per entaforar-los després esòfag avall és fastigós, així que mirava de no pensar gaire en el fet que estava menjant, la qual cosa és una manera de pensar-hi.

A l'altre costat de la taula, el Mychal Turner gargotejava en una llibreta de pàgines esgrogueïdes. La nostra taula de dinar era com una obra de Broadway de les que duren anys i panys: el repartiment canviava amb el temps, però els papers no. El Mychal era l'artista. Parlava amb la Daisy Ramirez, que interpretava el paper de la meva millor amiga des de primària, i la més intrèpida, però amb tot aquell entrenou jo no podia seguir la seva conversa.

Quin paper hi tenia jo, en aquesta obra? Era l'acompanyant. Era l'amiga de la Daisy o la filla de la senyora Holmes. Era l'alguna cosa d'algú.

Vaig notar com l'estómac començava a treballar en l'entrepà i, per sobre de les converses dels altres, en sentia la digestió, com els bacteris mastegaven la pasterada de la mantega de cacauet: els estudiants dins meu que menjaven a la meva cafeteria interna. Em vaig estremir.

—Amb ell no vas anar de campaments? —em va preguntar la Daisy.

—Amb qui?

—Amb el Davis Pickett —va dir ella.

—Sí —vaig respondre—. Per què?

—Que no m'escoltes? —va preguntar la Daisy.

«Escolto la cacofonia del meu tracte digestiu», vaig pensar. Feia temps que sabia que feia d'hoste d'una gran quantitat d'organismes paràsits, però no m'agradava gaire recordar-ho. Segons el recompte cel·lular, els humans es-

tem fets d'un cinquanta per cent de microbis, cosa que vol dir que la meitat de les cèl·lules de què estem formats no són pas nostres. Hi ha mil vegades més microbis al meu bioma particular que humans a la Terra, i de vegades em fa l'efecte que els sento néixer, reproduir-se i morir dins i sobre meu. Em vaig eixugar la suor dels palmells als texans i vaig provar de controlar la respiració. És cert que tinc alguns problemes d'ansietat, però no em digueu que és irracional amoïnar-se pel fet que som colònies de bacteris recobertes de pell.

El Mychal va dir:

—Havien d'arrestar el seu pare per suborn o alguna cosa així, però la nit abans de la batuda policial va desaparèixer. Hi ha una recompensa de cent mil dòlars per a qui el trobi.

—I tu en coneixes el fill —va dir la Daisy.

—El coneixia —vaig respondre.

Vaig veure com la Daisy punxava amb la forquilla les mongetes tendres i la pizza rectangular subministrada per l'escola. No deixava de mirar-me amb uns ulls enormes com dient «I bé?». Sabia que volia que li preguntés alguna cosa, però no se m'acudia què, perquè l'estómac no callava i això em feia témer que no hagués agafat alguna infecció parasitària.

Vaig mig sentir com el Mychal explicava a la Daisy el seu nou projecte artístic: feia servir Photoshop per buscar la mitjana dels rostres de cent persones anomenades Mychal, i la mitjana d'aquells rostres seria el flamant Mychal número cent u, una idea prou interessant. Volia escoltar, però hi havia massa xivarri a la cafeteria i no podia deixar de pensar si tenia algun problema en l'equilibri de poder microbià dins meu.

El rebombori abdominal és un símptoma poc freqüent —però amb precedents— d'infecció amb el bacteri *Clostridium difficile*, que pot ser mortal. Vaig treure el mòbil i vaig buscar «microbioma humà» per rellegir la introducció de la Viquipèdia sobre els trilions de microorganismes que viuen dins meu. Vaig clicar l'article sobre *C. difficile* i vaig baixar fins a la part on s'explica que la majoria d'infeccions per *C. difficile* s'agafen a l'hospital. Vaig seguir baixant fins a arribar a una llista de símptomes, dels quals no en tenia cap, llevat dels sorolls abdominals excessius, tot i que sabia per altres cerques que la Clínica Cleveland havia informat del cas d'una persona que havia mort per *C. difficile* després d'anar a l'hospital amb dolor abdominal i febre. Em vaig dir que no tenia febre i el meu jo interior va contestar: «No tens febre ENCARA».

A la cafeteria, on restava una part minvant de la meva consciència, la Daisy deia al Mychal que el seu projecte no hauria de ser de gent que s'anomenés Mychal, sinó de presos que després havien estat exonerats.

—A més, et serà més fàcil —va dir ella—, perquè a tots els fan les fotos policials des del mateix angle, i és que això no només va de noms, sinó també de raça, de classe i d'empresonaments massius.

I el Mychal va dir:

—Ets un geni, Daisy.

I ella va dir:

—Que et sorprèn?

I, mentrestant, jo pensava que si la meitat de les cèl·lules dins teu no són tu, no qüestiona això la idea del «jo» com a pronom singular i el fet que sigui l'autor del meu destí? I llavors em va engolir aquell forat espaciotemporal recurrent

fins que em va fer sortir de la cafeteria de l'Institut White River i em va portar a un lloc no perceptible sensorialment que només visiten els bojos.

Des que sóc petita, tinc el costum de clavar-me l'ungla del polze dret al tou del dit del mig, així que ara tinc una durícia estranya a l'empremta dactilar. Després de tants anys fent-ho, la pell se m'obre molt fàcilment, de manera que me la tapo amb una tireta per evitar infeccions. Però de vegades m'amoïna que ja s'hagi infectat, i llavors tinc la necessitat de drenar-la i l'única manera de fer-ho és reobrir la ferida i treure'n tota la sang que en surti. Quan començo a pensar a obrir-me la pell, literalment ja no puc no fer-ho. Sento això de la doble negació, però és una situació de doble negació, un embolic l'única escapatòria del qual és negar la negació. Bé, doncs, vaig començar a tenir ganes de notar l'ungla enfonsant-se al tou del dit i sabia que resistir-m'hi era en va, així que sota la taula de la cafeteria em vaig treure la tireta del dit i em vaig clavar l'ungla a la durícia fins que vaig sentir que s'obria la pell.

—Holmesy —va dir la Daisy. La vaig mirar—. Gairebé hem acabat de dinar i no has dit res dels meus cabells. —Va moure la cabellera, amb uns reflexos vermells tirant a rosa. D'acord. S'havia tenyit.

Vaig ressorgir d'entre les profunditats.

—És atrevit —vaig dir.

—Oi que sí? Diu «senyores i senyors i també persones que no s'identifiquen com a senyores o senyors, la Daisy Ramirez no trenca les seves promeses, però sí els vostres cors».

El lema vital de la Daisy era: «Trenca cors, no promeses». No deixava d'amenaçar a tatuar-s'ho al turmell quan

fes divuit anys. La Daisy es va tombar cap al Mychal i jo vaig tornar als meus pensaments. El grunyit de l'estómac ara era més fort. Em van venir ganes de vomitar. Tot i que sóc una persona que detesta els fluids corporals, vomito força sovint.

—Holmesy, que et trobes bé? —va preguntar la Daisy.

Vaig assentir. De vegades em pregunto com és que li vaig caure bé o com és que m'aguantava, almenys. Per què agradava als altres si fins i tot jo em trobava irritant.

Vaig sentir que em començava a suar el front, i quan començo a suar, ja no hi ha manera d'aturar-ho. Seguiré suant hores i hores, i no només em suen la cara i les aixelles. Em suen el coll. Em suen els pits. Em suen els panxells. Potser sí que tenia febre.

Sota la taula, em vaig guardar la tireta vella a la butxaca i, sense mirar, en vaig treure una de nova, la vaig obrir i vaig mirar avall per posar-me-la al dit. Mentrestant, inspirava pel nas i expirava per la boca, tal com recomanava la doctora Karen Singh, respirant «com per fer titillar una espelma sense apagar-la. Aza, imagina't com la flama de l'espelma es mou amb la respiració però continua encesa, sempre encesa». I vaig provar de fer-ho així, però l'espiral de pensament se seguia reforçant. Vaig sentir com la doctora Singh em deia que no tragués el mòbil, que no busqués les mateixes preguntes un cop rere l'altre, però el vaig treure igualment i vaig tornar a llegir l'article de la Viquipèdia sobre el microbioma humà.

La cosa de l'espiral, si la segueixes cap endins no s'acaba mai. S'estreny i s'estreny fins a l'infinit.

Vaig tancar la bossa amb el tros d'entrepà que em va sobrar i el vaig llençar al cubell d'escombraries ple a vessar. Vaig sentir una veu darrere meu:

—M'hauria d'amoinar que no hagués dit més de dues paraules seguides en tot el dia?

—Espiral de pensament —vaig remugar. La Daisy em coneixia des que teníem sis anys, prou temps per entendre-ho.

—M'ho imaginava. Ho sento. Fem alguna cosa, va.

Una noia, la Molly, se'ns va acostar tot rient.

—Daixò, Daisy —va dir—, que sàpigues que aquest tint vermellós t'està tacant la samarreta.

La Daisy es va mirar les espatlles i, efectivament, la samarreta de ratlles ara tenia taquetes rosa. Es va estremir un segon i després es va redreçar.

—Sí, és part del *look*, Molly. Les samarretes tacades estan de moda a París. —Li va girar l'esquena i va dir—: D'acord, doncs anirem a casa teva i mirarem *Star Wars: Rebels*. —A la Daisy li agradava molt *La guerra de les galàxies* i no només les pel·lícules, sinó també els llibres, els dibuixos i els programes infantils on els personatges eren figures de Lego. Fins i tot va escriure una *fanficcio* sobre la vida amorosa del Chewbacca—. I millorarem aquest humor teu fins que puguis dir tres o quatre paraules seguides. Què et sembla?

—Em sembla bé.

—I després m'acompanyes a treballar. Em sap greu, però necessito que algú m'hi porti.

—D'acord.

Volia dir alguna cosa més, però em seguien venint els pensaments, espontàniament i sense voler. Si fos l'autora,

hauria deixat de pensar en el meu microbioma. Li hauria dit a la Daisy que sí que recordava el Davis Pickett, que recordava tenir onze anys i una por imprecisa però constant. Li hauria dit que recordava com un dia de campaments, estirada al costat del Davis a la vora d'un moll, amb les cames penjant i l'esquena sobre els taulons aspres de fusta, contemplàvem aquell cel clar d'estiu. Li hauria dit que el Davis i jo no parlàvem gaire, que ni tan sols ens miràvem, però que tant se valia perquè miràvem el mateix cel junts, que, de fet, és molt més íntim que el contacte visual. Tothom et pot mirar, però és més excepcional trobar algú que veu el mateix món que tu.